

LUCY MAUD MONTGOMERY

Yeşilin Kızı
ANNE

BEYAZ BAYKUŞ: 43

ROMAN: 25

LUCY MAUD MONTGOMERY / YEŞİLİN KIZI ANNE

Orijinal İsmi: Anne of Green Gables

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumahioğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Özlem Küskü

Yayın Koordinatörü: Kaan Cumahioğlu

Çeviren: Özüm Erdil İnal

Editör: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Beyaz Baykuş: Aralık 2020

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-023-9

© Beyaz Baykuş

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

facebook.com/beyazbaykusyayinlari

twitter.com/beyazbaykusy

instagram.com/beyazbaykusyayinlari

www.beyazbaykus.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

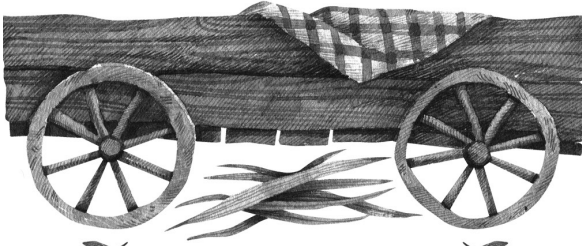

LUCY MAUD
MONTGOMERY

ANNE WITH AN E

Yeşilin Kızı
ANNE

Çevirmen: Özüm Erdil İnal

BİRİNCİ BÖLÜM

Bayan Rachel'in Şaşkınlığı

Bayan Rachel Lynde, tam olarak Avonlea yolu ile iki yanı akçaagaçlar ve küpeçiçekleri ile bezeli ve önünden kaynağı ta eski Cuthbert'ların yaşlı arazisindeki ormana kadar uzanan bir derenin geçtiği küçük bir düzlüğün kesiştiği yerde yaşırdı. Ormanlık alandaki yolculuğunun aceleci ve pervasız oluşu ve bir çağlayanın karanlık sırlarını taşıdığı söylenen bu dere, Lynde'in evinin önüne vardığında sakinleşir ve uysal bir akıntıya dönüşürdü. Zira Bayan Rachel Lynde'in kapısının önünden geçerken edep ve ahlak sınırlarını aşarak saygı ihlalinde bulunan şey bir dere bile olsa kabul edilemezdi. Dere de Bayan Rachel'in sürekli penceresinin önünde oturduğundan, dereler ve çocuklar dahil geçip giden her şeyin takibini yaptığından ve gözüne alışılmışın dışında tek bir şey çarpacak olsa, neden ve nasıldan ortaya çıkarmadan rahata eremeyeceğinden pekâlâ haberdar olmalıydı.

Avonlea ve çevresinde kendi işini gücünü savsaklayıp bu sayede komşusunun meseleleri ile yakından ilgilenmeye hevesli sürüyle insan vardı; ancak Bayan Rachel Lynde hem kendinin hem de başkalarının meseleleri ile aynı anda ilgilenmeyi başarabilen birkaç muktedir kişiden biriydi. Çalışkan bir ev hanımıydı; işlerini her zaman eksiksiz ve hakkını vererek yerine getirirdi. Aynı zamanda Dikiş Çemberi'ni* "yürütür", Pazar

* "Dedikodu Meclisi" olarak da anılmaktadır. (Ç.N.)

Okulu'nun işleyişine yardımcı olur ve Kilise Yardım Cemiyeti ve Dış Temsilcilik Kolu'nun en güçlü destekçisi olarak boy gösterirdi. Yine de Bayan Rachel mutfak penceresinin önünde saatlerce oturup “pamuk çözgüsü” yorganlarını örecekti ve düzlüğün önünden geçen ve ötedeki dik kıvrıl tepeyi sarmalayan ana yolu dikkatle izleyecek vakti bulurdu. Avonlea'da evlere alınan yardımcı kadınların huşu içinde anlatmaya alışkın oldukları gibi, daha önce on altı tanesini örüp bitirmişti bile. Avonlea iki yanını kaplayan sularla St. Lawrence Körfezi'ne uzanan küçük, üçgen şeklinde bir yarımada olduğundan, kim sınırdan çıkacak ya da girecek olsa tepedeki yoldan geçmek zorunda kalır, dolaşısıyla Bayan Rachel'in fal taşı gibi açılmış gözlerinin görünmez ağına düşmeyi kabul etmiş sayılırdı.

Haziran ayının ilk günlerinden birinin sabahında, Bayan Rachel yine pencerenin önünde oturuyordu. Güneşin sıcak ve parlak ışıkları içeri süzülüyor, evin aşağısındaki bayıra yayılmış pembeye kaçan beyaz tomurcuklarla adeta bir gelin gibi süslenmiş bostanın üzerinde sayısız arı vızıldıyordu. Avonlea sakinlerinin “Rachel Lynde'in kocası” diye bildikleri yumuşak başlı, ufak tefek bir adam olan Thomas Lynde, ambarın ötesindeki tepe arazide son şalgam tohumlarını ekiyordu ve Matthew Cuthbert de Green Gables üzerindeki kıvrıl dere arazisinde kendininkini dikeyiyor olmalıydı. Bayan Rachel öyle olması gerektiğini biliyordu çünkü bir önceki akşam William J. Blair'in Carmody üzerindeki dükkânında, onu Peter Morrison'a ertesi öğlen şalgam tohumlarını ekmeyi planladığını söylerken işiti-mişti. Tabii ki bu Peter'in sorusu üzerine verilen bir yanıtı, zira Matthew Cuthbert'in hayatı boyunca kendiliğinden bir bilgiyi paylaşmaya istekli olduğu görülmüş şey değildi.

Ve fakat Matthew Cuthbert böylesine yoğun bir günün öğleninde, saat tam üç buçukta at arabasını sükûnetle düzlükten tepeye sürüyor, üstüne üstlük en iyi takımını kuşanmış,

bir de beyaz yakalılık takıyordu. Tüm bunlar elbette ki onun Avonlea'nın dışına çıktığının bariz birer kanıtıydı. Fayton ve doru kısrak da gittiği yerin hiç de yakın olmadığını gösteriyordu. Peki, Matthew Cuthbert nereye gidiyor ve neden gidiyordu?

Bu kişi Avonlea'dan başka herhangi bir kişi olsa idi, Bayan Rachel yapbozun parçalarını ustaca birleştirir ve bu iki soru için de tatmin edici tahminlerde bulunabilirdi. Fakat Matthew evden dışarı öyle nadir çıkardı ki onu harekete geçiren şey şüphesiz çok elzem ve fevkalade bir şey olmalıydı. Dünya üzerinde yaşayan en utangaç adam olabilirdi, bu yüzden yabancıların arasına karışmak ya da bir çift söz söylemek zorunda kalacağı herhangi bir ortamda bulunmaktan hiç hazzetmezdi. Beyaz yakalılık takan ve faytonla seyahat eden bir Matthew, çok karşılaşılacak bir manzara değildi. Bunun üzerine uzun uzun düşünen Bayan Rachel hiçbir sonuca varamamış ve ögle keyfi tamamen kaçmıştı.

“Çaydan sonra Green Gables’a uğrar, nereye ve neden gittiğini Marilla’dan öğrenirim” diye karar aldı saygıdeğer kadın. “Matthew’un yılın bu zamanında şehre indiği neredeyse hiç görülmemiştir ve *asla* kimseyi ziyarete de gitmez. Eğer şalgam tohumu bitmiş olsa, giyininip kuşanmaz, hele yolculuk için faytonu hiç almazdı. Doktora gidiyormuş gibi telaşlı bir hali de yoktu. Yine de dün gecedен beri onu harekete geçirecek bir şey olmuş olmalı. Şaşıtm kaldım, olan bu ve hiç şüphesiz ki Matthew Cuthbert’in bugün Avonlea’dan çıkmasına sebep olan şeyi öğrenmeden de bana huzur yok.”

Dolayısıyla Bayan Rachel çaydan sonra yola koyuldu. Çok gitmesine gerek yoktu; Cuthbert’ların yaşadığı, bostanın içine gizlenmiş büyük ve derme çatma ev, Lynde’in düzlüğünden ancak çeyrek mil uzaktaydı. Ancak şüphesiz ki uzun ve dolambaçlı patika yolu daha da uzatıyordu. Matthew Cuthbert’in

aynen kendi gibi sessiz ve sıkılğan babası, çiftliğini kurduğu zamanlarda, ormanda inzivaya çekilmesine gerek bırakmayacak mümkün olan en uzak noktayı seçmişti. Green Gables da bu ekili arazinin en uç noktasına inşa edilmiş ve bugüne dek böyle gelmişti. Diğer tüm Avonlea evleri sosyal bir mesafede konumlanmışken, onların evi anayoldan zar zor seçiliyordu. Doğrusu Bayan Rachel Lynde için böyle bir yerde yaşamaya pek de “yaşamak” denmezdi.

“Bu ancak *ikamet etmek*, başka bir şey değil” dedi etrafı yabani gül çalıkları ile sarılmış, derin teker izleri ile dolu çimlik patikada yürürken. “Şüphesiz ki Matthew ve Marilla biraz tuhaf- lar. Ta buralarda bir başlarına yaşıyorlar. Her yer ağaçlarla dolu olsa da onların kimseye yoldaşlık ettiği yok. Ben insan görmeyi tercih ederim. Gerçi onlar hallerinden memnun görünüyorlar. Ya da sanıyorum ki el mahkûm alışmışlar. İrlandalıların dediği gibi beden her şeye alışabilir, asılmaya bile.”

Bu sözlerle birlikte, Bayan Rachel patikadan çıktı ve Green Gables’ın arka avlusuna adım attı. Bir yanı yaşlı söğüt ağaçları, diğer yanı uzun karakavaklarla sarılı yemyeşil, düzenli ve temiz bir avluydu. Etrafta ne başıboş bir dal ne de taş görünüyordu, zira olsaydı Bayan Rachel kesinlikle fark ederdi. İçten içe Marilla Cuthbert’in burayı en az evini süpürdüğü kadar süpürdü- ğünü tahmin ediyordu. İsteyen hiçbir yerini kirletmeden yerde rahatlıkla yemek yiyebilirdi.

Bayan Rachel dikkatle mutfak kapısını çaldı ve davet edilince içeri girdi. Green Gables’ın mutfağı insanın içini açan ferah bir yerdi – ya da kullanılmayan bir misafir odası gibi böylesine sinir bozucu derecede temiz olmasaydı iç açıcı olabilirdi. Pencere- leri hem doğuya hem de batıya bakıyordu. Arka avluya bakan batı yönündeki pencereden içeriye yumuşak haziran güneşi süzülür- ken, doğuya bakan pencereden sol taraftaki bostandan yükselen

beyaz kiraz ağacı tomurcukları ve asma yapraklarının dereye doğru sarkan cılız dalları görünüyordu. Marilla Cuthbert kırk yılın başında oturacak olsa, onun için fazlaca ciddiye alınması gereken bir dünya için güvenilirmez derecede oyuncu ve değişken olan gün ışığına her zaman biraz şüpheli bir tavırla burada otururdu. Şimdi de akşam yemeği için hazırlamış olduğu masaya arkasını dönmüş, oturmuş örgü örüyordu.

Bayan Rachel henüz kapıyı bile kapatmadan, masanın üzerinde ne varsa aklının bir köşesine not etti. Üç tabak serilmiş olması, çaya Matthew'un yanında birini daha beklediğini gösteriyordu. Ancak tabaklar her gün kullandıkları sıradan tabaklardı ve çayın yanında yaban elması konservesi ile yalnızca bir çeşit kek ikram ediyordu. Öyleyse beklenen misafir çok da özel biri olamazdı. Peki o zaman Matthew'un beyaz yakalığına ve doru kısağa ne demeliydi? Normalde sakın ve gizemden yoksun Green Gables'taki bu alışlagelmedik esrar Bayan Rachel'in başını döndürmüştü.

"İyi akşamlar Rachel" dedi Marilla hiç beklemeden. "Gerçekten güzel bir akşam, sence de öyle değil mi? Oturmaz mısın? Evdekiler nasıl?"

Marilla Cuthbert ve Bayan Rachel arasındaki, bütün farklılıklarına rağmen, hatta belki de bu farklılıklar yüzünden hep süregelen yakınlığı tanımlayacak başka bir kelime olmadıktan, buna arkadaşlık demek en uygunu olurdu.

Marilla daha çok kıvrımlı değil de köşeli hatları olan, uzun boylu, ince bir kadındı. Ara ara gri şeritler barındıran koyu renk saçlarını her zaman başının arkasında topuz yapar, iki tel toka ile sıkıca tuttururdu. Tecrübesiz ve sabit fikirli bir görünümü vardı ve zaten öyle biriydi. Ancak dudaklarının kenarında mizahi bir alaycılık olarak kabul edilebilecek bir kıvrım olduğu da şüphe götürmezdi.

“Hepimiz çok iyiyiz” dedi Bayan Rachel. “Fakat Matthew’u öyle yola çıkmış görünce, *senin* pek iyi olmadığından endişelendim. Doktora gidiyor olabilir diye düşündüm.”

Marilla’nın dudakları anlayışla yukarı doğru büküldü. Matthew’un bu esrarlı gidişinin karşısında meraklı komşusunun kayıtsız kalamayacağını pek tabii biliyor ve geleceğini tahmin ediyordu.

“Ah, her ne kadar dün başımı ağrılar tutsa da oldukça iyiyim” dedi. “Matthew, Bright River’a gitti. Nova Scotia’daki yetimhaneden küçük bir erkek çocuk evlat ediniyoruz. Bu akşam trenle geliyor.”

Bayan Rachel, Matthew’un Bright River’a Avustralya’dan gelen bir kanguruyu almaya gittiğini duysa ancak bu kadar şaşırırdı. Gerçekten de kederden beş saniye dili tutuldu. Marilla’nın kendisiyle dalga geçiyor olması olası olmasa da duydukları onu bu düşünceye inanmaya zorluyordu.

“Senin aklın başında mı Marilla?” diye sordu sesine tekrar kavuşunca.

“Evet, elbette” diye yanıtladı Marilla, sanki Nova Scotia’daki yetimhaneden erkek çocuk evlat edinmek duyulmamış bir icat değil de, herhangi bir Avonlea çiftliğinin rutin bahar işlerinden biriymiş gibi.

Bayan Rachel şiddetli bir zihinsel sarsıntı geçirdiğini hissetti. İçinde fırtınalar kopuyordu. Bir erkek çocuk! Bunca insanın içinde Marilla ve Matthew Cuthbert bir erkek çocuk evlat ediniyorlar! Bir yetimhaneden! Dünya pekâlâ altüst olmuş olmalıydı! Bundan böyle hiçbir şeye şaşırılmazdı! Hem de hiçbir şeye!

“Kafanıza bu düşünceyi ne soktu Tanrı aşkına?” diye sordu onaylamayan bir tavırla.

“Şey, bu zaten bir süredir aklımızdaydı. Hatta bütün kış düşündük” diye yanıtladı Marilla. “Noel’den önce bir gün Bayan

Alexander Spencer buradaydı. Baharda, Hopeton'daki yetimhaneye gide gele gereken her şeyi öğrenmiş. Matthew ve ben de o zamandan beri bu konuyu enine boyuna düşündük ve bir erkek çocuk evlat edinebileceğimize karar verdik. Matthew giderek yaşılanıyor, biliyorsun altmış yaşına geldi. Artık eski çevikliği de kalmadı. Kalbi sık sık sorun çıkarıyor. Yardım için birini tutmanın ne kadar zahmetli olduğunu sen de biliyorsun. Yarım akıllı, ergen Fransız oğlanları dışında birini bulamıyorsun; tam birini bulduğun ve bir şeyler öğretmeye başladığın zaman da ya ıstakoz konservesi fabrikalarına ya da Amerika'ya kaçıyorlar. Matthew önce buralardan birini almayı önerdi ancak ben hiç düşünmeden bu fikri reddettim. 'İyi olabilirler, değildirler demiyorum ama Londra sokaklarından çıkma Araplar bana göre değil' dedim. 'En azından doğma büyüme buralı olsun. Kimi alırsak alalım bir riske gireceğiz elbet ama en azından Kanada doğumlu birini alırsak içim biraz daha rahat eder, geceleri daha huzurlu uyurum.' Böylece Bayan Spencer'dan kızını almaya gittiğinde bizim için bir çocuk seçmesini istemeye karar verdik. Geçen hafta yetimhaneye gideceğini duyduğumuzda, Richard Spencer'ın Carmody'deki akrabaları aracılığıyla bize on veya on bir yaşlarında akıllı ve sevimli bir erkek çocuğu getirmesini söyledik. En iyi yaş bu olur diye düşündük, hem işleri hemen kavrayabilecek kadar büyük hem de usulünce yetiştirebileceğimiz kadar küçük. Ona iyi bir yuva ve eğitim vermek niyetindeyiz. Postacı bugün istasyondan, Bayan Alexander Spencer'dan gelen bir telgrafi getirdi. Telgrafta bu akşam beş buçuk treniyle gelecekleri yazıyordu. Matthew da onu karşılamak için Bright River'a gitti. Bayan Spencer onu o istasyonda indirip, kendi White Sands İstasyonu'na devam edecekmiş."

Bayan Rachel her zaman aklına geleni söylemekle övünürdü. Bu akıl almaz haberi sindirdikten sonra yine aynısını yaptı.

“Pekâlâ Marilla, lafı hiç dolandırmadan, doğrudan söyleyivereceğim; aptalca ve riskli bir şey yaptığınızı düşünüyorum, işte o kadar. Başınıza ne türlü bir iş açtığının farkında değilsiniz. Yabancı bir çocuğu evinize alıyorsunuz ve hakkında tek bir bilgi sahibi bile değilsiniz. Nasıl biridir, anne babası nasıl insanlardı, gelecekte nasıl birine dönüşecek? Daha geçen hafta gazetede adanın batısında yaşayan bir adamla kadının yetimhanelen aldıkları çocuğun gece evlerini ateşe verdiğini okudum. *Kasten* yapmış Marilla. Neredeyse yataklarında kül olacaklarmış. Evlatlık alınan başka bir oğlanın yumurta içtiğini de duymuştum. Ne yapıp etseler de huyundan bir türlü vazgeçirememişler. Eğer bu konu hakkında benim fikrimi soracak olsaydınız ki sormadınız, böyle bir düşüncüyü bile aklınızda barındırmamanızı söylerdim Marilla. İşte o kadar.”

Bu iç karartıcı yorumlar Marilla’yı gücendirmiş ya da telaşlandırmış değildi. Örgüsünü örmeye devam etti.

“Dediklerinde doğruluk payı olduğunu inkâr etmeyeceğim Rachel. Benim de bazı endişelerim var. Ancak Matthew bu fikri kafaya koydu bir kere. Bunu bildiğim için ben de pes ettim. Matthew’un böyle kesin kararlar aldığı öylesine nadirdir ki bu zamanlarda hep dediklerine razı gelmeyi kendime vazife edirim. Göze aldığımız risklere gelince, bu dünyada attığımız her adım bir risk taşıyor mu? Ona bakılırsa kendi çocuğuna sahip olmanın da riskleri var. Her zaman istediğin gibi biri olmuyorlar. Hem Nova Scotia, Ada’ya çok yakın. Onu İngiltereden ya da Amerika’dan alıyor değiliz ya. Neticede bizden çok da farklı olamaz.”

“İyi, umarım sen haklı çıkarsın” dedi Rachel, barındırdığı korku dolu şüpheleri gizlemeyen bir tonla. “Ancak eğer oğlan Green Gables’ı yakar ya da kuyuya kargabükten otu atarsa sizi uyarmadığımı söyleme. New Brunswick’te bir evlatlığın bunu

yaptığını ve tüm ailenin acılar içinde öldüğünü duymuştum. Tek fark, bu olaydaki evlatlık bir kız çocuğuydu.”

“İyi de biz kız almıyoruz ki” dedi Marilla, sanki kuyuya zehir atmak yalnızca kızların yapacağı bir işmiş, erkekler için bundan endişelenmeye gerek yokmuş gibi. “Bir kız çocuğu yetiştirmeyi asla düşünmedim. Bayan Alexander Spencer buna nasıl karar verdi şaşıyorum. Gerçi o kadın kafasına koyarsa büyüm yetimhaneyi bile evlat edinir.”

Bayan Rachel, Matthew evlatlığıyla eve dönene kadar burada beklese çok hoşuna giderdi ancak eve dönmelerine daha en az iki saat olduğunu hesaba katarak Robert Bell’in evine gidip bu dedikoduyu onlarla paylaşmayı daha makul buldu. Bu haberin büyük bir şaşkınlık yaratacağına şüphe yoktu ve Bayan Rachel insanları şaşırtmayı severdi. Böylece kendini evden dışarı attı. Bu karar Marilla’nın da işine gelmişti çünkü Bayan Rachel’in kötümserliği, içindeki şüphe ve endişeleri gün yüzüne çıkarıyordu.

“Olacak şey değil!” dedi Bayan Rachel sonunda patikaya çıkınca. “Gerçekten rüya görüyormuş gibiyim. Yalan yok, o ufak çocuğa acıyorum. Matthew ve Marilla çocuklar hakkında ne biliyor ki onun büyükbabasından daha akıllı ve güvenilir olmasını bekleyecekler? Tabii eğer bir büyükbabası olduysa ki bu bile şüpheli. Green Gables’ta bir çocuk olacağını düşünmek çok tuhaf. Orada daha önce hiç çocuk olmamıştı, zira yeni ev inşa edildiğinde Matthew ve Marilla artık yetişkin sayılırlardı. Onlara bakınca bir zamanlar çocuk olduklarına insanın inanası gelmiyor. O yetimin yerinde olmayı hiç istemezdim. Zavallı, ona acıyorum. İşte o kadar.”

Bayan Rachel bu sözlerle içini yabani gül çalılarına boşalttı. Ancak Bright River İstasyonu’nda sabırla bekleyen çocuğu görmüş olsaydı, içini çok daha derin ve kuvvetli bir acıma duygusu kaplardı.

İKİNCİ BÖLÜM

Matthew Cuthbert'in Şaşkınlığı

Matthew Cuthbert ve doru kırsağı, Bright River'a kadar yaklaşık on üç kilometrelik yolu rahatça gitmişlerdi. Bu yol, bakımlı çiftliklerin arasından geçen, yer yer balsamlı köknar korularına veyahut şeffaf çiçeklerinden dışarı fırlamış yabani eriklerin olduğu düzlüklere açılan güzel bir yoldu. Havada elma bostanlarından ve sisli görülen sedef ile mor renk karışımı ufka kadar uzanan çayırlardan gelen hoş bir koku vardı. Bu sırada:

*"Küçük kuşlar şakıyordu sanki
Görecikleri tek yaz günü oymuş gibi."*

Matthew bu yolculuktan kendince keyif almıştı. Ancak yolda gördüğü kadınlara başıyla selam vermesi gerektiği anlardan hazzettiği söylenemezdi. Prens Edward Adası'nda, tanışmanız da tanımasanız da yolda karşılaştığınız herkese selam vermeniz gerekirdi.

Matthew, Marilla ve Rachel dışındaki bütün kadınlardan çekinir, bu gizemli canlıların arkasından kıs kıs güldüklerine dair içinde huzursuz edici bir his duyardı. Böyle hissetmekte haklı da olabilirdi çünkü düşük omuzlarına değen uzun demir grisi saçları, yirmi yaşından beri uzattığı kahverengi, yumuşak sakalı ve biçimsiz yapısı ile tuhaf görünümlü bir adamdı.

Aslında saçındaki kırları saymazsak, altmışında nasıl görünüyorsa yirmisinde de aynıydı.

Bright River'a vardığında görünürde tren yoktu. Erken geldiğini düşünerek atını küçük Bright River Otel'i'nin avlusuna bağladı ve istasyon binasına yöneldi. Uzun platform neredeyse bomboştu. Görünürdeki tek canlı, platformun en uç noktasında, bir çakıl yığınının üzerinde oturan küçük bir kız çocuğuydu. Onun bir kız çocuğu olduğunu zar zor fark eden Matthew, yüzüne bile bakmamaya özen göstererek hızla kızın yanından geçti. Eğer bakmış olsaydı, kızın tavır ve ifadesindeki gerginliği ve beklentiye görmemesi mümkün olmazdı. Orada oturmuş bir şeyi ya da birini beklerken, oturmak ve beklemek yapılabilecek tek şey olduğundan, bunları da elinden gelen bütün gücünü kullanarak, büyük bir ciddiyetle yerine getiriyordu.

Matthew, akşam yemeği için eve gitmeye hazırlanan istasyon şefiyle, bilet gişesini kilitlemek üzereyken karşılaştı ve ona beş buçuk treninin varış saatini sordu.

"Beş buçuk treni yarım saat önce gelip ayrıldı" dedi adam aceleyle. "Ancak senin için bir yolcu bıraktı, küçük bir kız çocuğu. Dışarıda, çakıltaşlarının üzerinde oturuyor. Ona hanımların bekleme odasına gitmesini söyledim ama o ciddi bir tavırla dışarıda oturmayı tercih ettiğini söyledi. 'Burada hayallerimi besleyecek daha geniş bir alan var' dedi. Söylemeliyim ki biraz tuhaf bir çocuk."

"İyi de ben bir kız beklemiyorum ki" dedi Matthew şaşkınlıkla. "Bir erkek çocuk almaya geldim. Burada olmalıydı. Bayan Alexander Spencer, onu Nova Scotia'dan benim için getirecekti."

İstasyon şefi bir ıslık çaldı.

"Sanırım bir hata olmuş" dedi. "Bayan Spencer trenden bu kızla indi ve onu bana emanet etti. Kız kardeşinizle onu bir yetimhaneden evlat edindiğinizi ve almaya buraya geleceğinizi

söyledi. Başka da bir şey bilmiyorum. İçeride saklanan başka bir yetim de yok.”

“Anlamıyorum” dedi Matthew çaresizce. Keşke Marilla yanında olup ona akıl verebilseydi.

“Sorularını kıza sorsan daha iyi edersin” dedi istasyon şefi ilgisizce. “Eminim ki o sana durumu açıklayacaktır. Ağzında dili olduğu şüphe götürmez. Belki de ellerinde istediğin gibi bir erkek çocuk kalmamıştır.”

İyice acıkan istasyon şefi oradan uzaklaştı ve zavallı Matthew’u bir başına bıraktı. Matthew için bir kız çocuğuna, hele ki yabancı, yetim bir çocuğa yaklaşıp ona neden erkek olmadığını sormak, bir aslanı ininden çıkarmaktan daha güç geliyordu. Ayaklarını sürüyerek platformun ucundaki kıza doğru ıstırapla yürümeye başladı.

Küçük kız ilk önünden geçtiğinden beri Matthew’u izliyordu. Şimdi de gözlerini ona dikmişti. Matthew ona hiç bakmıyordu, gerçi baksa bile neye benzediğini göreceği şüpheliydi. Ancak sıradan biri ona baktığında rahatlıkla üzerine sarımtırak gri renkte çok kısa, çok dar, çok çirkin bir elbise giymiş on bir yaşlarında bir kız çocuğu görürdü. Başında soluk kahverengi bir denizci şapkası, şapkanın altında da sırtına kadar uzanan kesinlikle çok kıvrık iki kalın tutam saç örgüsü vardı. Yüzü ufak, beyaz, sıskaydı ve her yanı çillerle kaplıydı. Geniş bir ağzı, ışığa göre bazen yeşil, bazen de griye çalan iri gözleri vardı.

Sıradan biri bunları görürken, sıra dışı bir gözlemci de çenesinin sivrililiğini ve belirginliğini, iri gözlerinin ardındaki neşe ve canlılığı, ağzını saran yumuşak ve etkileyici dudakları, alnının genişliğini fark ederdi. Kısacası, sıra dışı gözlemcimiz utangaç Matthew Cuthbert’in gülünç bir şekilde yaklaşmaya korktuğu bu ortada kalmış küçük kızın bedeninde alışılmışın dışında bir ruh barındırdığını anlayabilirdi.

Kız, Matthew'un ona doğru gelmekte olduğunu anlayınca hemen ayağa kalktı ve zayıf, kahverengi ellerinden biriyle eski-miş bez çantasının sapını tutarken, diğer elini Matthew'a doğru uzattı. Böylece Matthew konuşmayı başlatan kişi olmaktan kurtuldu.

“Sanırım siz Green Gables’tan Bay Matthew Cuthbert’sınız?” dedi tuhaf derecede berrak ve tatlı bir sesle. “Sizi gördüğüme çok memnun oldum. Beni almaya gelmeyeceğinizden korkmaya, sizi buraya gelmekten alıkoyacak bütün ihtimalleri bir bir zihnimde canlandırmaya başlamıştım. Hatta akşama kadar gelmeyecek olsaydınız, şu rayların aşağısındaki dönemeçte duran yabancı kiraz ağacına tırmanıp geceyi orada geçirmeyi kafaya koymuştum. İnanın bir an bile korkmazdım. Ay ışığının altında, yabancı kiraz ağacının bembeyaz çiçeklerinin arasında uyumak pek mükemmel olmaz mıydı sizce de? Pekâlâ mermer bir konakta olduğumu hayal edebilirdim. Siz de zaten akşam gelmeseniz, sabaha kesin gelirdiniz.”

Matthew sıkı, küçük eli beceriksizce tuttu ve ne yapacağını kararını da o anda alıverdi. Gözleri ıslıl ıslıl parıldayan bu çocuğa bir hata yapıldığını söyleyemezdi. Çocuğu eve götürcek ve bu görevi Marilla’ya bırakacaktı. Zaten ne hata yapılmış olursa olsun kızı Bright River’da bırakması mümkün değildi. Böylece bütün sorular ve açıklamalar da onlar sağ salim Green Gables’a varana kadar kendiliğinden ertelenmiş olacaktı.

“Geç kaldığım için üzgünüm” dedi Matthew çekinerek. “Böyle gel. Atı avluya bıraktım. Çantanı bana ver.”

“Gerek yok, kendim taşıyabilirim” dedi çocuk neşeyle. “Ağır değil. Bütün dünyevi eşyalarım içinde olmasına rağmen hem de. Ayrıca belirli bir şekilde taşınmadığı takdirde sapı çıkıveriyor. Bu nedenle benim taşımam en iyisi çünkü onun dilinden anlıyorum. Bu, oldukça eski bir bez çanta. Ah, gelmenize ne